

מסורת הש"ס

א) שנת קי"ה, ע"ש גמגומ ו. ע"ש, שנת עה. קב. קי"ה: קי. קלג. קמג. סוכה לג: כמזכות ו. כילה לו, א) נלקמן לר. שנת קי"ה: ד) שנת עד: [מספחה דשנת פ"י ה"יג], א) [מספחה דפרה ספ"ד ע"ש], א) [חולין קלג, א], ונעיל יד. חולין קלה, א) ערכין טז. תמורה כ: ושי"ג, ט) ערכין כט. מעילה יד: א) ז"ל אסי, א) ז"ק מ"ו, א) כס"א: גן. מ) שמונה שנים, א) פירשמי ז"ק, א) שני נמי פירשמי ז"ק, א) הכנף ז"ק, א) לגולה ז"ק, א) [שנת ק"ז, א) ז"ק, א) ז"ל הכנף, א) אם בגזוז ז"ק, א) ורשמן משחיר ומתא מדקדק ז"ק, א) ואין ז"ק, א) ז"ק

תורה אור השלם

1. כל הקבור אשר יקבר בבקרך ובצאנך הקבר תקבור לו אֶלְוֵיהָ לֹא תעבד בבקר שורך ולא תגז בקבור צאנך.

דברים טו ט

הגהות הב"ח

א) גמ' והכייל אסירא דכרנן שאני כ"ל ופינה אלף ממחק: ב) רש"י ד"ה קדשי נדק בניה ה"ה דין קדשי בדיק שי לה דהא:

גליון הש"ס

גמ' והנביא שתי שערות. עיין פ"ג מ"ה דפרה: תוס' ד"ה דהוה וכו' אין לבידור מלאכה שאין צריכה לגופה. עיין שנת דף מו ע"ג מוספות ד"ה דכל: ד"ה גזוז וכו' ובקונטרס פירש וכו'. עיין לקמן דף לג ע"א מוספות ד"ה אילנית:

מוסף רש"י

מסוכריא דנוייתא. סמיך נקב גימט שמוציאין סמיך דרך הנקב וסוממין אותו כגלגל גנדים (כתובות א) מניין שאין הנקב שוח (שבת ק"א), אסור להדקויה. נקבך משום סמיכה ואפי"ג דלא קא מצינן לטעות (שם), בפסיק רישיה ולא ימות. כולומר אחרון קלש כהמה וז שכתב ואינו רלה שטומם, דכיון דלא אפשר שלא תמות מתכיון טחיב ליה, ודי אמרינן דכר שאין מתכיון מותר כיון היכי דלפסח ליה בלא איסור, כיון גורר אדם מטה כסא ופסקל ונעלג שלא ויטיון לעשות חרין, ואפי"ג דליכא למישח דילמא עבד חרין, כיון דלא מתכיון להכי ואפשר לגרייה בלא חרין, כי עבד נמי חרין דהוי מלאכה מגוריה לא ממיח, אלא היכי דודאי עבד מיה (סוכה גז), מתני בלא גברי. מתני לא לפלוגתא דרבי ושמואל בלא אמוראים האמרינן משום, אלא הם עגלם תלמידי דה (שבת ק"א), התולש את הכנף. נוטה גדולה מן כנף העוף (שבת עז), והקוטמו. לאחר שחלשו חוקי ראשו שהיו דק ורחו לעינו ככר ודלא עבד והמורטו. לגז וגזו שהיו קשה מורט שעור מאלף מלחי ומשלים הקטן ועמו השער ככר וכסת (שם), שחיללו על שוה פרוטה מחולל. דלון אולנה להקדש דמכיר (ויקרא כה) שאם את אחיו, ואשטומין שמואל דדי היכי דאשטעיט מאלנה אימעיט נמי מציטו מקח (קדושין א) וטעום נמי ליכא למימר כזה דמלן טעה (ב"מ יג),

מוסר. י' משום דטעמא שאין מתכיון הוא: **מסוכריא דנוייתא**. כרזא של חצית שכורכין סביבומיה געורת יא ומטלניות כדי שסמטום הנקב **יפה: אסור להדוקיה**. כמודך החצית ככה משום סמיכה ואפי"ג דאינו מתכיון לשום סמיכה אסור אפי' לר"ש דלמר כמסכת שבת (דף מא): **דבר שאין מתכיון מותר: ולא ימוט**. וכיון דמהדק לה לא אפשר לה בלא סמיכה אצל לפנות את השער אפשר בלא תלישה: **הלכה כר' יהודה**. אלמא ק"ל לרז דבר שאין מתכיון אסור: **כלא גברי**. בלא רז חייה ורז חנן: **ופולג לאו היינו גזוז**. להכי אמר רז הלכה כר' יוסי דככור: **כלאחר יד**. דלון דרך לתלוש למר אלא לגזוז: **הפולג אם הכנף**. שמוגש נוטה גדולה מן כנף העוף: **ופקוטמו**. לאחר שחלשו קטס ראשו: **והמורטו**. שמחליקה מן הצלדין ומורט מן הקנה יא השערי: **גזוז ומחחק וממחק מארבעים אצות מלאכות יא כמסכת שבת (דף עג.)**. ממחק מחליק: **דהיינו אורחיה**. שדרך נוטה עוף יא לתלוש ולא לגזזה: **מדרב ס"ל דכרבי יוסי**. לגבי ככור דמוגש לאו היינו גזוז: **ר' יוסי נמי סבר לה כרז דכר שאין מתכיון אסור: ה"ג עיקרן מאדים ורשמן משחיר**. וכן כתוספ' דמס' פרה (פ"ג ה"ד): **גזוז**. את הראש שמשחיר כמספרים ומשייר מן המאדים ואילן ואינו חושש משום גיזה כקדשים אלמא משום דלון מתכיון לשום גיזה אלא לתקן שרי.

שמי שערות שכולן שערות פוסלות כפרה לגמרי אצל עיקרן מאדים ורשמן משחיר אפשר בתקנה: הלך נפ גיזה. שאין לפרות למר הלכן לא אסירא בגיזה: **לא סעבזד ולא סגזו**. וי"ו מוסף על ענין ראשון וילמדו שניהם זה מזה: **דקדשי נדק בניה ה"ה**. טווס א) ויש לה) דהא אינה קריעה למזבח הלכן מותרת בגיזה: **דלא שמיחא**. ומילתא דלא שמיחא לא גזרו יט דכנן: **דמים יקרים**. ואין דמיה כל כך מונומניה לחללה עליהן: **לקופין**. לצורך הקופין: **לפסחלה**. קאמר והאי וכן אפולג קאי כדי היכי דמותר לתלוש לצורך השמיטה דהא פשיטא ק"ט דרישא כפתחלה קאמר הכי נמי יא לראות מקום המום או דיעבד קאמר והאי וכן אלא יזינו קאי והכי קאמר וכן מי שחלש את השער לראות את מקום המום נמי לא יזינו ממקומה: **המסוכך כזוון**. ובזוון היה מוס: **דשחיטתו מוכתם עליו**. דללא לגיזה איכוון: **אלא לאו אפולג**. ולכתחלה קאמר: **ברתג' מסיר**. האמר כהנאה לכהן: **ומכמים**

תנינא וכן התולש את השער לראות מוקום מום מאי וכן אילימא שלא ייזיו את מוקומו השתא ומה שוחט דשחיטתו מוכחת עליו יא לא יזינו לראות מקום מום מיבעיא אלא לאו אתולש שמע מינה לכתחלה ש"מ: **מתני'** שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך שחטו עקביא בן מהללאל מתיר

לצורך תיקון שמיטה דלון זה חשוב גזוז ומיהו אין פ"י זה נראה כלל דככל ענין יכול להקשות צין הוי טעמיה משום דבר שאין מתכיון מותר צין הוי טעמיה משום דפולג לאו היינו גזוז: **שער' בכור בעל מום שנשר בו'**. כולה הך שמעתא מוכחא דגיזת פסולי המוקדשין שרי מדאורייתא **ואפי' רצנן דאסרי מפרש בגמ'** גזירה דלמא אמי דדרשנין לעיל (דף ו:) תוצא ולא גיזה היינו תוצא ולא תגוז יא ומימה לרבי דלמרי' צפרק שני דחולין (דף לו:) גבי על הארץ שספכנו כמים הואו למשרי דמן של פסולי המוקדשים יא הוא דאתא דס"ד הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן נמי ליצעי קצורה קא משמע לן והיכי תיסק אדעתין לאסור דמן יא? [כנהנאה] משום דאסירי בגיזה ועבודה הא אפי' הגיזה עגלמה מותרת וכ"ת הא דשריא מדאורייתא היינו כנשר אצל גזוז דמתכיון אסור יא חל דמתכיון דדס כנשר גיזה ועוד אפילו

היינו כגזוז: רבי יוסי סבר לה כר. דאמר דבר שאין מתכיון אסור: שתי שערות. שיש בפרה אדומה: שעיקרן מאדים וראשן משחיר: גזוז. השחור במספרים היינו כדי להכשירו: ואינו חושש. משום גזוז בקדשים דבר שאין מתכיון מותר: שאני פרה דלאו בת גיזה. משום הכי אינו חושש אבל לעולם דבר שאין מתכיון אסור סבירא ליה: תיל לא תעבוד ולא תגוז. ולא תגוז נדרש לפניו ולאחריו ויליף לא תעבוד מלא תגוז: והא איכא איסורא דרבנן, ואמאי קאמר ואינו חושש: דלא שכיחא דכולן לא הוו אלא ד' א) ולא גזרו בה רבנן ולעולם דבר שאין מתכיון אסור. ומשיב התלמוד ואמאי גזוזן כשהיא מקודשת הפרה וליחלה על גבי דמים ולפקה לחולין וליגיזה כשהיא חולין: דמיה יקרין. ואין לו כ"כ דמים כדי לפרותה בשוייה: ב) בגיות וגבר וכו' בשאר גופו: בקופין. כלומר שבקופין תולשו דהיינו כלי: בני לקופין. כלומר שביר תולשו כדי לעשות מקום לקופין: לכתחלה או דיעבד. התולש ששמו (יריעבד) [לכתחלה] דהאי וכן אתולש קתני ומשמע לכתחלה כלומר כמי שאמר ריעשה מקום דהיינו לכתחלה קאמר וכן תולש. כלומר לכתחלה תולש או דלמא האי וכן אלא יזינו קאי כלומר וכן התולש לא יזינו ממקומו נמי אבל אכתי לא ידעינן אי תולש לכתחלה או דיעבד: תולשו ורואה היינו לכתחלה: השתא התם דשחיטה מוכח עליו שאינו עושה בשביל צמר אמרת לא יזינו התולש לראות מקום מום דהבא לא מירי מוכיח עליו יאין ניכר המום לעלמא מיבעיא דלא יזינוו אלא ש"מ האי וכן אתולש קאי תולש לכתחלה כמו עושה מקום ש"מ: שער בכור בעל מום. צמר שלו שנשר מקצתו: והניחו בחלון. לפי שצמרו אסור לגמרי מחיים דפסולי המוקדשים אסורים בגיזה ועבודה: ואח"כ שחטו כמורם עקביא בן מהללאל מתיר. דכי היכי דשחיטה מתרת הכל בשר ועור וצמר שעליו הכי נמי מתרת זה שנשר:

הלוקח בהמה פרק שלישי בבורות

כה.

מסוכריא דנוייתא. פירשנו צפ"ק לכתובות (ד' ו. ד"ה הא) ובסוף יא? (כל כתבי) (שבת קי"ה. ד"ה הא): **דהוה ליה עוקר דבר מגידולו כלאחר יד**. אין ללמוד מכאן שיהא מותר לתלוש יא נוטה מלארז של עוף כדי לשחוט צי"ט דהא לעיל א פריש דהא דשרי א הכא משום שאין מתכיון וללשון א נמי שפירש דאפי' כמתכיון יא? בנוטה לא הוי כלאחר יד כדקתמי כסמוך כמולג את יט א העוף ואפי"ג דלון צריך כלן א נוטה והוי מלאכה שאינה צריכה לגופה א אין ללמוד מלאכה שאינה צריכה לגופה לגופה כמלאחר יד: **ואמך ר"ף גא חייב משום גזוז**. תימיה מה הוא מקשה אפי"ג דלענין ככור לא מחייב ציה משום לא תגוז לענין שבת יש לחייב משום מולדה דגזוז ככל עוקר דבר מגידולו כבעלי חיים כמו א חולין (דף עג.) הושיט ידו למעי כהמה ודילל עובר כצממיה יא לענין שבת א [נחיש] וצמוקדשין לא מחייב משום גזוז יא וכן קיטוף חייב כשבת משום מולדה דקולר וכן מולג מן הממוכר אפי"ג דקיטוף לענין קצירה קודם לעומר לא מחייב (פסחים יא.) ולענין לקט צפ' ראשית הגז (חולין קא.) ואי הוה מפרשין הכא דפרין אהא יא דלמרינן דמולג חשוב כלאחר דלא יד הוה ניחא דמיימי ראייה מהכא דלא כלאחר יד יא ואין הלשון משמע כן מדקאמר ותולג לאו היינו גזוז והא מניח המולג את יט? העוף כו' משמע דפרין אהא דלמנן דמולג לאו היינו גזוז: **מדרב סבר אה כר' יוסי בן המשוור' ר' יוסי סבר אה שבת**. דלמר דבר שאין מתכיון אסור כר. הוה סובר דכר שאין מתכיון מותר מנא ליה לרז שיהא הלכה כמותו משום דמולג לאו היינו כגזוז דילמא כי שרי ר' יוסי משום דבר שאין מתכיון מותר ומולג היינו גזוז אלא קיס ליה לרז יט (משום) דלית ליה לר' יוסי דבר שאין מתכיון אסור:

עיקרן משחיר וראשן מאדים. כך היה כתוב כמספרים ויש לפרש דנקט ראשן מאדים לרצותא א אפי"ג שכולה אדומה מנחקן טעויה גזיזה ובקונט' יא גרים איפכא מתוך מוספפתא דפרה: **לגזוז במספריים ואינו חושש**. כלומר אפי' יגזוז משאר השערות יא בלא מתכיון אף אלו עצמם א יגזוז יומר מן הארזך לגירסת הקונט' א ראשן משחיר יא והיה מדקדק דקסר דבר שאין מתכיון מותר א ובקונט' פ"י דדייק מהא דשרי משום דלון מתכיון לשום גזיזה אלא לתקן יא? דלון זה כשאר לשון אין מתכיון כעלמא דמיון דכזוונה גזוז כמספרים ויש ליישב לפי הקונטרס דהכי פריך וסבר ר' יוסי בן המשוולג דבר שאין מתכיון אסור ושרי מטעם דמולג לאו היינו גזוז הא אכשחקן גבי פרה דאפי' כמספרים דהוי גזוז יא משום דעושה כדי להכשיר הפרה שרי גבי ככור נמי הוה ליה למישרי בכל ענין כיון דעושה

לצורך תיקון שמיטה דלון זה חשוב גזוז ומיהו אין פ"י זה נראה כלל דככל ענין יכול להקשות צין הוי טעמיה משום דבר שאין מתכיון מותר צין הוי טעמיה משום דפולג לאו היינו גזוז: **שער' בכור בעל מום שנשר בו'**. כולה הך שמעתא מוכחא דגיזת פסולי המוקדשין שרי מדאורייתא **ואפי' רצנן דאסרי מפרש בגמ'** גזירה דלמא אמי דדרשנין לעיל (דף ו:) תוצא ולא גיזה היינו תוצא ולא תגוז יא ומימה לרבי דלמרי' צפרק שני דחולין (דף לו:) גבי על הארץ שספכנו כמים הואו למשרי דמן של פסולי המוקדשים יא הוא דאתא דס"ד הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן נמי ליצעי קצורה קא משמע לן והיכי תיסק אדעתין לאסור דמן יא? [כנהנאה] משום דאסירי בגיזה ועבודה הא אפי' הגיזה עגלמה מותרת וכ"ת הא דשריא מדאורייתא היינו כנשר אצל גזוז דמתכיון אסור יא חל דמתכיון דדס כנשר גיזה ועוד אפילו

היינו כגזוז: רבי יוסי סבר לה כר. דאמר דבר שאין מתכיון אסור: שתי שערות. שיש בפרה אדומה: שעיקרן מאדים וראשן משחיר: גזוז. השחור במספרים היינו כדי להכשירו: ואינו חושש. משום גזוז בקדשים דבר שאין מתכיון מותר: שאני פרה דלאו בת גיזה. משום הכי אינו חושש אבל לעולם דבר שאין מתכיון אסור סבירא ליה: תיל לא תעבוד ולא תגוז. ולא תגוז נדרש לפניו ולאחריו ויליף לא תעבוד מלא תגוז: והא איכא איסורא דרבנן, ואמאי קאמר ואינו חושש: דלא שכיחא דכולן לא הוו אלא ד' א) ולא גזרו בה רבנן ולעולם דבר שאין מתכיון אסור. ומשיב התלמוד ואמאי גזוזן כשהיא מקודשת הפרה וליחלה על גבי דמים ולפקה לחולין וליגיזה כשהיא חולין: דמיה יקרין. ואין לו כ"כ דמים כדי לפרותה בשוייה: ב) בגיות וגבר וכו' בשאר גופו: בקופין. כלומר שבקופין תולשו דהיינו כלי: בני לקופין. כלומר שביר תולשו כדי לעשות מקום לקופין: לכתחלה או דיעבד. התולש ששמו (יריעבד) [לכתחלה] דהאי וכן אתולש קתני ומשמע לכתחלה כלומר כמי שאמר ריעשה מקום דהיינו לכתחלה קאמר וכן תולש. כלומר לכתחלה תולש או דלמא האי וכן אלא יזינו קאי כלומר וכן התולש לא יזינו ממקומו נמי אבל אכתי לא ידעינן אי תולש לכתחלה או דיעבד: תולשו ורואה היינו לכתחלה: השתא התם דשחיטה מוכח עליו שאינו עושה בשביל צמר אמרת לא יזינו התולש לראות מקום מום דהבא לא מירי מוכיח עליו יאין ניכר המום לעלמא מיבעיא דלא יזינוו אלא ש"מ האי וכן אתולש קאי תולש לכתחלה כמו עושה מקום ש"מ: שער בכור בעל מום. צמר שלו שנשר מקצתו: והניחו בחלון. לפי שצמרו אסור לגמרי מחיים דפסולי המוקדשים אסורים בגיזה ועבודה: ואח"כ שחטו כמורם עקביא בן מהללאל מתיר. דכי היכי דשחיטה מתרת הכל בשר ועור וצמר שעליו הכי נמי מתרת זה שנשר:

היינו כגזוז: רבי יוסי סבר לה כר. דאמר דבר שאין מתכיון אסור: שתי שערות. שיש בפרה אדומה: שעיקרן מאדים וראשן משחיר: גזוז. השחור במספרים היינו כדי להכשירו: ואינו חושש. משום גזוז בקדשים דבר שאין מתכיון מותר: שאני פרה דלאו בת גיזה. משום הכי אינו חושש אבל לעולם דבר שאין מתכיון אסור סבירא ליה: תיל לא תעבוד ולא תגוז. ולא תגוז נדרש לפניו ולאחריו ויליף לא תעבוד מלא תגוז: והא איכא איסורא דרבנן, ואמאי קאמר ואינו חושש: דלא שכיחא דכולן לא הוו אלא ד' א) ולא גזרו בה רבנן ולעולם דבר שאין מתכיון אסור. ומשיב התלמוד ואמאי גזוזן כשהיא מקודשת הפרה וליחלה על גבי דמים ולפקה לחולין וליגיזה כשהיא חולין: דמיה יקרין. ואין לו כ"כ דמים כדי לפרותה בשוייה: ב) בגיות וגבר וכו' בשאר גופו: בקופין. כלומר שבקופין תולשו דהיינו כלי: בני לקופין. כלומר שביר תולשו כדי לעשות מקום לקופין: לכתחלה או דיעבד. התולש ששמו (יריעבד) [לכתחלה] דהאי וכן אתולש קתני ומשמע לכתחלה כלומר כמי שאמר ריעשה מקום דהיינו לכתחלה קאמר וכן תולש. כלומר לכתחלה תולש או דלמא האי וכן אלא יזינו קאי כלומר וכן התולש לא יזינו ממקומו נמי אבל אכתי לא ידעינן אי תולש לכתחלה או דיעבד: תולשו ורואה היינו לכתחלה: השתא התם דשחיטה מוכח עליו שאינו עושה בשביל צמר אמרת לא יזינו התולש לראות מקום מום דהבא לא מירי מוכיח עליו יאין ניכר המום לעלמא מיבעיא דלא יזינוו אלא ש"מ האי וכן אתולש קאי תולש לכתחלה כמו עושה מקום ש"מ: שער בכור בעל מום. צמר שלו שנשר מקצתו: והניחו בחלון. לפי שצמרו אסור לגמרי מחיים דפסולי המוקדשים אסורים בגיזה ועבודה: ואח"כ שחטו כמורם עקביא בן מהללאל מתיר. דכי היכי דשחיטה מתרת הכל בשר ועור וצמר שעליו הכי נמי מתרת זה שנשר:

א) גמ' והכייל אסירא דכרנן שאני כ"ל ופינה אלף ממחק: ב) רש"י ד"ה קדשי נדק בניה ה"ה דין קדשי בדיק שי לה דהא:

עין משפט ונר מצוה

א [מוש"פ א"ת סי' שכ סעי' יט]:

לז ב מיי"ט מהלכות שבת הלכה ז:

לח ג מיי"ט פ"א שם הלכה ז:

לש ד מיי"ט שם הלכה ו:

מ ה מיי"ט פ"א מהלכות פרה הלכה ז:

מא ו מיי"ט פ"א מה' מעילה הלכה ז:

מב ז מיי"ט פ"ו מהלכות פרה הלכה ז:

מג ח מיי"ט פ"ו מהלכות פרה הלכה ז:

מד ט טושי"ט י"ד סימן שח סעיף ז:

מה י מיי"ט פ"א מה' מעילה הלכה י טושי"ט שם:

שיטה מקובצת

אל רב שימי בר חייה משמיה ורבתא שני במחק: א ה"א ולא והנני: א שכיחא ונפרקיין ולפקה: דן שמואל. ע"י בתוס' לקמן (דף ל ע"א): א אמר איבעית אימא כי אייתריי שור לגיזת וכו' הוא דאיתריי אי בעית: א וכן התולש את השער לראות מקום מום: א לכתחלה. ס"א ואחילש קאי או דיעבד ואלא יזינוו קאי: א שלא יזינוו השתא: א עליו אמרת לא: א מותר דטעמא משום שאין: א נגזרת של פשתן ומטלניות כדי שיסתום פי הנקב: יא הקנה את השער: יא מלאכות חסר אחת: יא עוף לתולש ולא: יא שתי קודשת בדיק הבית יש לה: יא לא גזרו ביה רבנן: יא נמי תולש לראות: יא וכו' שמונה שריצים: יא תולש הגזנז מציאר: א הכי רב משום אות א' נמוק: אלא במתכיון שרי היינו צמור אבל בגיזה: אן את הכנף דהיינו אורחיה ואפי"ג: אן ר"ל תולש חייב: אן כמבעיה חייב לענין: אן וכן. ס"א וכל קיטוף: אן אחא דאמר תולש: אן די הוא ואין: אן את הכנף כר' אן משום מקום דאית: א לרבותא דאפי"ג: אלא ובקונטרס הגיה איפכא: אן השערות עמון בלא מתכיון או אלו עצמו: אן משחיר וזוהו מדקדק: אן לתקן ואין זה דומה לשאר לשון אין מתכיון דעלמא דמיון: אן גזוז גמור לא חשיב גזוז משום כר' הוה לו למשרי: אן תגוז אבל ככר גזוז שריא הגיזה: אן המוקדשין בתנאה הוא: אן נדמן כהנאה: אן אסור ליתא חזי דכרה לא מתרצה פירכין דאינו שוחט בשביל הדם אחי' לתירי הבשר לכתחלה דמתכיון:

רבנו גרשום

ומי אמר רב הכי. דדבר שאין מתכיון מותר: מסוכריא דנוייתא. פקק של צמיר חבית: אסור להדקויה. לטחמוך משום חתימה: אפילו לרבי שמעון. דאמר דבר שאין מתכיון מותר מודה אסור: אמר רב הלכה כרבי יהודה. דאמר דבר שאין מתכיון אסור: כלאחר יד. כלומר שלא לשום עקירה אלא לצורך שחיטה דאין דרכו בעקירה: אלא בגיזה: את הכנף. של עוף הנוצה: וקוטמו. כמו קוטמו לשנים: והמורטו. הנוצה מקנה שלה: חייב משום גזוז התולדתה דגזוז הוא: דהיינו אורחיה דכנף בתלישה אבל תלישה דצמר לאו היינו אורחיה ולא

ומי אמר רב הכי. דדבר שאין מתכיון מותר: מסוכריא דנוייתא. פקק של צמיר חבית: אסור להדקויה. לטחמוך משום חתימה: אפילו לרבי שמעון. דאמר דבר שאין מתכיון מותר מודה אסור: אמר רב הלכה כרבי יהודה. דאמר דבר שאין מתכיון אסור: כלאחר יד. כלומר שלא לשום עקירה אלא לצורך שחיטה דאין דרכו בעקירה: אלא בגיזה: את הכנף. של עוף הנוצה: וקוטמו. כמו קוטמו לשנים: והמורטו. הנוצה מקנה שלה: חייב משום גזוז התולדתה דגזוז הוא: דהיינו אורחיה דכנף בתלישה אבל תלישה דצמר לאו היינו אורחיה ולא

א) גמ' והכייל אסירא דכרנן שאני כ"ל ופינה אלף ממחק: ב) רש"י ד"ה קדשי נדק בניה ה"ה דין קדשי בדיק שי לה דהא: